

der kan ogsaa tænkes en anden Grund, som har bevirket, at Reclamationerne have i den senere Tid været forholdsviis saa, og det er ganske simpelt den, at man ikke veed, om man har Grund til at reclamere. Man har ingen Forestilling om, hvorvidt man er retsfærdig beskattet, eller ikke; thi der gives ikke i Loven nogen Regel, hvorefter Beskættningen skal sættes, og altsaa kan den vedkommende Skatteyder ikke bedømme, om den Opfattelse af hans hele økonomiske Stillings, der ligger til Grund for Ansættelsen, er rigtig, eller ikke; det er givet hen til et saa løst Skjøn, at vistnok Mungen, som for sit Vedkommende kunde have lyst til at gjøre en eller anden Bemærkning imod Skattens Ansættelse, ikke ville gjøre det, da han, som sagt, mangler den fornødne Maalestok til at bedømme Ansættelsens Rigtighed. Den Sammenligning, som kunde ligge nærmest, nemlig Sammenligningen med sin Næste, kan man jo ofte finde mindre passende. — Det er derfor let at indsee, hvor nødvendigt det er at have visse bestemte Regler, hvorefter Skatten skal lignedes. — Det er ganske rigtigt, hvad min ærede Ven, Rigsdagmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), bemærkede, at vi her have gjennemarbejdet Reglerne for en Indkomstskat, men jeg maa dog fraraade uden Videre at bringe dem i Anvendelse; thi jeg tvivler paa, at de have fundet en saa almindelig Anerkjendelse, at man tør gaae ud fra, at de strax kunde gennemføres. Hvad der derimod meget forundrer mig, er, at Communalbestyrelsen, som har haft denne Sag under Behandling fra den 30te November 1857 og til 30te September 1858, aldeles ikke har gjort noget Forsøg paa at imødekomme de Duffer, der bleve udtalte, da denne Sag første Gang var for her. Det var Grunden, hvorfor Varigheden af Loven af 1855 blev indskrænket ved et Endringsforslag, at man forlangte en omhyggeligere Bearbejdelse af denne Gjenstand end den, der dengang var tilstede; man forlangte, at man skulde gjøre Forsøg paa at opstille almindelige Regler, hvorefter en saadan Indkomstskat i Kjøbenhavn — thi det er jo en almindelig Bystat — skulde sættes saaledes, at enhver Mand kunde sige: Er man gaaet

ud fra en rigtig Forudsætning, eller ikke, naar man anslaaer min Indtægt til saa og saa meget, har jeg Grund til at klage, eller er jeg maaskee endog sat i mindre Stat, end jeg burde — derover vilde forøvrigt vist meget Saa klage. Saaledes som denne Sag her foreligger, kan jeg ikke Andet end beklage, at vi ikke ere rykkede noget nærmere til det Maal, man har sat sig, end der her er skeet, og hvis man var overordentlig streng i sine Fordringer, kunde man jo være tilbøielig til ikke at vedtage Loven, men forlange, at der blev foreslagt et Lovforslag, hvori denne 3½ Mars Frist, der er givet ved den forrige Lov, var anvendt saaledes, at vi fik forelagt et omhyggeligt gjennemarbejdet Forslag i den omhandlede Retning, — men dette vilde jo kun meget lidt stemme overens med det Maadehold, som dette Thing plejer at vise ved slige Sagers Behandling, og jeg skal derfor for mit Vedkommende blot indskrænke mig til at fremføre det Ønske, at Lovens Varighed maa blive forlængret. Jeg skulde helst ønske, at Aaret 1863 blev forandret til 1860, men om man nu brød det over og satte Terminen til 31te December 1861, og den høitagtede Indenrigsminister vilde vise den Imødekommen at gaae ind paa en saadan Indskrænkning, saa troer jeg ogsaa, at Forsamlingen kunde have Grund til at være tilfredsstillet derved. Forøvrigt vil jeg ikke finde det henstigtsmæssigt at gaae ind paa Forandringer i Loven, da der foreligger saa overordentlig Lidet, hvorpaa vi kunne begrunde en Dom om Rigtigheden eller Urigtigheden af en saadan Fremgangsmaade; derimod troer jeg, at vi, idet vi indskrænke Lovens Varighed, tillige bestemt maae udtale, at det skeer i den sikre Forventning, at vi saa endelig ville faae et Lovudkast, som fyldestgjør de Duffer, man er berettiget til at nære med Hensyn til en saadan ny Skat.

Minch: Jeg skal indskrænke mig til ganske kort at udtale den Mening, at efterat alle særlige Forrettigheder for de Næringsdrivende ere ophævede, bør Næringsdrivende ikke længere være Gjenstand for nogen særegen Beskatning. Deels blive nemlig de Næringsdrivende i Byerne derved forfordelte i Forhold til de Ikke-Nærings-